

danne sjældne og usandsynlige „ulovlige“ eller „aaenbart forberavelige Beslutninger“ at bygge Nødvendigheden eller Forsvarligheden af et i en fri og selvstændig Commune i Grundlovens Rand saa unaturligt og modsigende Institut som et ikke borgervalgt, men udelukkende kongelig beskiftet Dverpræsidentur i Spidsen for Communen og dens Forvaltning, synes dog baade urigtigt og forkasteligt. Under vor fuldkomne Offentlighed og samtlige vore øvrige sociale og borgerlige Forhold vil Regjeringen eller vedkommende Medlem af samme ikke behøve en høitstillet Embedsmand i Communes bestyrelsens Spidse, for at kunne være behørig underrettet og rustet for den Control eller Indsøriden, som man fra Statens Side finder fornødent at forbeholde Regjeringen; men det i Udfastet opstillede og af Udvalget anbefalede Dverpræsidentur vil i sit Væsen og sine Virkninger kun altsor meget være en virkelig Fortsættelse af den Megetregjeren og det Formyndervæsen over Borgerne fra Statens Side, som vor Grundlov i god Dverensstemmelse med vor Tids og vort Folks Mand og Retning fortrinsviis har villet tilbagevise ogsaa i vor kommunale Udvikling. Medens jeg derfor i Erkjendelsen af det Ønskelige i, at den foresiggende Sag om muligt føres igjennem Thingene allerede i denne Session, vistnok har troet forøvrigt at burde slutte mig til Udvalgets andre Medlemmer og ikke tillade mig særlige eller yderligere Forslag til Ændringer i Udfastet, har det maattet forekomme mig, at min foranførte Betragtning af Forholdet i Henhold til min Udtalelse ved Forhandlingen i Thinget den 19de Decbr. f. A., skjøndt ikke bifaldet i Udvalget, dog i al Korthed maatte være at forebringe for Thinget, ligesom et Ændringsforslag af mig i Dverensstemmelse hermed vil knytte sig til Udfastets § 12 og gaae ud paa, at bemeldte Paragraphs Begyndelse: Borgere, mestrene og Raadmændene vælges af Borgerrepræsentantskabet forandres til: **Dverpræsidenten**, Borgere, mestrene og Raadmændene vælges af Borgerrepræsentantskabet.

Da der i Lovens savnes en udtryffelig Bestemmelse for, at Dverpræsidenten skal udnævnes af Kongen, bør denne tilføies i § 3, hvor han første Gang nævnes. Naar Udvalget ikke foreslaaer ved samme Leilighed at tage Bestemmelse om hans Lønningsmaade, da er det, fordi det formeentlig fortiden er Gjenstand for Forhandling, hvorledes der skal forholdes med den Deel af Sagen, som hidtil har været udredet under Fattigvæsenet, hvortil Statskassen betaler et betydeligt aarligt Tilskud. Ved § 3 bemærkes det endnu, at det uden Tvivl er correctest at henlægge Afgjørelsen af Grændseførgsmaal mellem Dvrighedsmyndigheden og det kommunale Omraade eller Forandringer i sammes Fordeling til Kongen, ifødetfor til Indenrigsministeren.

For at Dverpræsidenten skal kunne føre det ham paalagte Tilsyn med Magistraten, maa han naturligtviis have en ubetinget Ret til at kjende Alt, hvad der indkommer til Magistraten; men da af de løbende Sager mange kun have en underordnet Bigtighed, maa han med Hensyn til disse kunne lade sin Ret ubenyttet, og altsaa tage (og offentlig kundgjøre) en almindelig Bestemmelse om, hvad der directe kan indgives til vedkommende Afdeling. Da Bestemmelsen saaledes maa angaae hele Klasser af Sager, hvorved al konkret Vilkaarlighed er affaaren, og da hans Interesse i ikke at beslemres med unødvendige Forretninger aldeles fader sammen med Borgernes Interesse i ikke ved deres løbende Anliggender at lide unødvendigt Ophold, indser Udvalget ikke, at der kunde være nogen Betænkelse ved en saadan Ordning. Ved den Fordeling af Sagerne, Dverpræsidenten derefter har at foretage, vil det Almindelige naturligtviis være, at han fordele dem „mellem vedkommende Borgemestere.“ Men da der vil forekomme Sager, som ikke henhøre under noget Departement, (hvilket ogsaa udtryffeligen er forudsat i den paafølgende § 5) og som han altsaa maa forbeholde sig selv til videre Behandling, ville de udhævede Ord rettest kunne udgaae.

Det Tilsyn, Dverpræsidenten skal føre med Borgerrepræsentationen, forudsætter, at han